

บทนำ

[ได้กานได้งานยะแล้วกะลูก] เสียงคุณปัมผู้เป็นแม่ผมเอง
แว่วมาจากปลายสาย ได้งานทำแบบนี้ต้องโทร.บอกคนที่บ้าน
สักหน่อยนะครับ

“อ้อ ได้กานยะแล้วแม่ กะเริ่มวันจันทร์นี้ละ” อู้กำเมืองมาก
ต้องอู้กลับ

[ยะกานในกรุงเทพฯจะอู้ กลายเป็นแม่ต้องห่างลูกแหงก็ป็น]

“แม่อย่าโอเวอร์”

[บได้โอเวอร์ แม่อู้แต่เนี้ยกะ เฮียนมหา'ลัยจาดเมินละ แม่ใจ
จะปู้ดจะขาดอยู่แล้ว นี่ใจคอจะเป็นคนกรุงเทพฯไปเลยก่อ]

“อ้อย บ่อู้กับแม่แล้ว เค้าอ้น้อ”

[เตี้ยว ๆ แล้วจะปู้กบ้านฟ่องก่อ]

“ปู้ก ๆ กะ แต่ขอเคลียร์เรื่องงานก่อน”

[กะตามใจ แม่ก็ดีใจได้ย่น้อลูก เอาเตอะ อย่างน้อยแม่ก็จะ
ได้ไปอู้ขายเห็ดลม กับคนในหมู่บ้านว่าลูกจ่ายทำงานทีวี ถึงจะเป็น

เบื้องหลังก็เตอะนะ]

“แล้วแม่จะบอกปี่เมืองก่อ”

[เอ้า! แล้วทำไมไม่บอกปี่เขาเองล่ะ]

“ไม่กล้าอู๋โตย เดี่ยวอู๋ว่ายะงานตีกรุงเพทฯก็โหดมาเกียด¹
แหม”

[ไร้สาระๆ จะไปอู๋ไปเรื่อยลูก ปี่เขาบ่คิดมากหือลูก โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว]

“น่า แม่ก็บ่บอกให้ที”

[โต้น ลูกยะอะหยังเป็นละอ่อน² ไปได้] แม่คงจะไม่เข้าใจ
ในความกลัวพี่ชายของผมแน่ๆ [ก็ได้ๆ เดี่ยวแม่บอกปี่เขาหือ แต่
อย่าลืมหือ.ไปหาเขาผ่อง บ่ใจหายเจียบหายแซบไปหนา]

“อู๋แล้วครับ เต้าอ้อก่อนหนาแม่ จะไปอาบน้ำอาบท่าแล้ว”

[โศคดีลูก โทร.หาแม่บ่อยๆ นา]

“ครับแม่ แค่นี้ก่อน อย่าลืมหือกินข้าวโตยเน้อ”

หลังจากวางสายผมก็นอนแผ่หลาบนเตียงด้วยความสุขใจ

ฮ่าๆๆ คุณคงจะคิดใช่หือครับ ว่าทำไมเด็กเหนือเมืองแพร่
คนนี้ถึงระหกระเหินมาใช้ชีวิตที่กรุงเทพฯ

เรื่องมันเป็นอย่างนี้ครับ...

ก่อนอื่นต้องถามทุกคนก่อนว่าเคยมีความรักแรกพบใช่หือ
ครับ สำหรับผม รักแรกพบซึ่งเป็นรักครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อตอนเรียน
มัธยมต้น เมื่อนานมาแล้ว

¹ โกรธกัน

² เด็กน้อย

ในวันที่อากาศค่อนข้างร้อนอบอ้าวและชวนหงุดหงิด ผมนั่งกินไอติมรอเพื่อนที่เข้าห้องน้ำตรงโต๊ะม้าหิน อยู่ ๆ ก็มีพี่ม.หก คนหนึ่งวิ่งเข้ามา

“น้องครับ” เสียงนั้นชวนให้ผมเงยหน้าขึ้นไปมอง ท่ามกลาง แสงแดดที่ส่องเจิดจ้า ศีรษะของพี่เขาช่วยบังทำให้เกิดร่มเงาอย่าง น่าประหลาด ใบหน้าคม ๆ คิ้วเข้ม ๆ นั้นดูก็ง่ขร้งให้เห็นใจบวกกับ เหนื่อยอ่อนซึ่งน่าจะเกิดจากการวิ่งตรงเข้ามาหา เหงื่อของเขาท่วม ตัวจนเครื่องแบบนักเรียนเปียกแนบติดกับรูปร่างที่โคตรจะเพอร์เฟกต์ จนน่าอิจฉา ผมทำหน้าประหลาดใจอยู่สักครู่เพราะตอนแรกไม่คิดว่าพี่เขาจะคุยกับผม

นี่มันพี่อะไรเช้ เน็ตไอดอลความภูมิใจของโรงเรียนเราเลย นะเว้ย คนนี้ยกให้เลย เป็นผู้ชายคนแรกที่ทำเอาคลั่งขนาดนี้!

“ครับ?” ผมเอ๋อไปทันที

“น้องพอจะให้พี่ยืมเข็มขัดหน่อยได้มั้ย”

“หา!?” ผมอ้าปากเหวอ จะไปหาของแบบนั้นให้เขาได้ที่ไหน กัน

“ผมมีแค่อันนี้อะ” ว่าแล้วก็ชี้ไปยังเอวของตัวเอง

“นั่นแหละ พี่ขอยืมก่อนได้มั้ย” เหมือนพี่เขาจะแอบหัวเราะ กับความซื่อของผมนะ

“แต่ว่า...”

แล้วผมจะใส่อะไรอะ!

“นะ ๆ พอดีพี่ต้องรายงานตัวที่ห้องปกครอง ไม่ได้เข็มขัดของ น้องพี่แย่นะ ๆ เลย”

คำพูดนั้นทำให้ผมรู้สึกว้ากตัวมีสายรุ้งลอยละล่องอยู่โดย รอบ นี่ผมกลายเป็นความหวังของผู้ชายคนนี้นั่นหรือเนี่ยยย

อ้ากกกกก จะดินนนน

“ก็ได้ครับ” ผมยืนขึ้น ทำท่าจะปลดเข็มขัดแต่ทว่ามือที่ถือ
ไอติมทำให้หลุดทุเลเหลือเกิน

“มา พี่ช่วย” พี่จะเข้คงเห็นว่าลำบากก็เลยจะอาสา

โอ้เราก็นึกว่าเขาจะถือไอติมให้ แต่เปล่าครับ พี่ม.หกคนหล่อ
เดินเข้ามาใกล้ๆ พร้อมกับใช้มือปลดเข็มขัดผมออกไปอย่างรวดเร็ว
โดยที่ผมไม่ทันได้รู้ตัวด้วยซ้ำ โห! คงนัดเรื่องแบบนี้มากลั่นะเนี่ย

“ขอบคุณนะครับ” พี่เขาวางกระเป๋าพร้อมกับปลดเข็มขัดของ
ผมอย่างทะมัดทะแมง ก่อนจะหันมาพูดด้วยอีกรอบ

“ขอเบอร์หน่อยสิ เดี่ยวจะคืนแล้วพี่โทร.หา” พี่จะเข้หยิบ
โทรศัพท์ฝาพับขึ้นมาทำท่าจะกดเบอร์

“ไม่มีครับ”

“ฮะ!?” คนคิ้วเข้มทำหน้าไม่อยากเชื่อ

“พี่...” เฮ้ย! ไม่ได้สิ บอกว่าพี่ชายไม่ให้ใช้ดูอ่อนหัดเกินไป
“เอ่อ...แม่งยังไม่ให้ใช้ครับ”

“อ่า...” พี่เขาเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋ากางเกง “น้องชื่ออะไร
นะ”

“เอ่อ...” ผมรู้สึกว๊านิ้วหัวแม่เท้ากำลังจิกลงพื้นรองเท้าผ้าใบ
แน่น “ตะ...โต้นครับ”

“โต้น?”

“ครับ โต้น”

“มันแปลว่าอะไร ภาษาเหนือใช่มั้ย พอดีพี่ย้ายมาจาก
เพชรบูรณ์ไม่ค่อยรู้คำเมือง”

“เอ่อ...ตะ...โต้น ย่อมาจาก โต้นแดร์ ครับ”

“...”

“โต้นแตร้ แปลว่า โดดน้า”

ผมเห็นรอยยิ้มจากปากสีชมพูรูปกระจับปี่นั้นระบายบนหน้า
มันเป็นประกายของความเอ็นดูอย่างแท้จริง

“โอเค ถ้าน้องเห็นพี่ที่ไหน มาทวงเข็มขัดได้เลยนะ”

“...”

“พี่ชื่ออะไรนะ เรียกพี่ว่าแซ่ก็ได้”

“คระ...ครับ” ผมก้มหน้างุด ฮึบยบ จะบอกว่ารู้อยู่แล้วว่า

“งั้นพี่ไปก่อนนะเดี๋ยวโดนครูด่า” พี่ไขว่ปากมื่อดังท่าจะวิ่งออกไป “โต้นแตร้”

“ครับ”

“ชื่อน่ารักดีนะ”

แล้วพี่เขาก็ทิ้งผมไว้อยู่ตรงนั้น รู้สึกได้กำลังมีฮอริโมนหรืออะไรวางอย่างเดือดพล่านอยู่ในตัว ผมเปลื่อยยิ้มออกมาอย่างไม่รู้เหตุผล ไม่รู้ตัวจนกระทั่งไอติมละลายจนหยดย้อยมาโดนนิ้วเรียบร้อยแล้ว

แต่ถ้าคุณคิดว่าหลังจากนั้นจะมีแต่ความสุขแล้วละก็ คุณคิดผิดครับ

เพราะนั่นเป็นครั้งแรกและเป็นครั้งสุดท้ายที่ผมได้คุยกับพี่จะซื่ออย่างจริงจังขณะเรียนมัธยม ในเย็นวันเดียวกันนั้นผมเห็นเขานั่งอยู่หน้าห้องสมุด ไอ้เราก็ตั้งท่าจะเข้าไปหาเพราะเห็นเขาบอกว่าถ้าเห็นเมื่อไหร่ให้เข้าไปทวงเข็มขัด แต่จับพลัดกันนั้นเองก็มีพี่ผู้หญิงม.ห้าเดินเข้าไปตดหน้าเสียก่อน พี่เขมอบรอยยิ้มที่น่าอัศจรรย์ให้เธออย่างจริงใจ แล้วทั้งคู่ก็พากันเดินออกไปจากโรงเรียน

ความรู้สึกตอนนั้นทั้งโกรธทั้งอกหัก ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม

ผู้ชายที่เราชื่นชอบเห็นเป็นไอดอลถึงหักหลังเราได้ (ทั้งๆ ที่เขาไม่รู้ กับมึงด้วยซ้ำ) จากนั้นมาผมก็ไม่กล้าคุยกับเขาอีก ผมไม่เคยได้เข้มขัลดินเลย จนต้องไปขอเงินแม่ซื้อใหม่ด้วยเหตุผลที่ว่าลืมนำไว้ในห้องล็อกเกอร์กลับมาดูอีกทีก็ไม่เจอแล้ว

นานวันเข้า ก็ถึงวันสุดท้ายของภาคเรียน ผมได้ยินมาว่าพี่จะเข้าไปเรียนต่อยังมหา'ลัยที่กรุงเทพฯ วันอำลาทุกคนต่างเอาดอกไม้ไปให้เขา ผมก็มีความคิดนั้นนะ แต่นอกจากดอกไม้ ผมมีของที่ตั้งใจให้เป็นพิเศษด้วย นั่นก็คือสมุดเล่มเคอร์สีน้ำตาลอ่อน มีรูปกระเซี้เขียนทำหน้าตาเด๋อดำอยู่บนปก

“พี่ครับ” ผมอาศัยจังหวะที่ไม่มีใครเดินเข้าไปหาเขา พี่เข้หันมามองผม รอยยิ้มที่เคยได้ถูกมอบมาให้อีกครั้ง “อ่าวน้อง”

“โชคดินะครับ” ผมยื่นของทั้งสองสิ่งไปให้ พี่เข้รับมันไปวางข้างๆ ของอีกร้อยอย่างที่ได้รับ แต่ก็ยังกลับมาสนใจผมอยู่

“ไ้ ไม่เห็นมาทวงเข้มขัลดินพี่เลย”

อ่าว! เขาก็ยังจำได้เหอเนี่ย

“เอ่อ...ผมลืมครับ” ไข่ที่ไหนล่ะไ้ยัยย

“วันนี้พี่ไม่ได้ใส่มาซะด้วยสิ อยู่ที่บ้านนะ”

“ครับ ไม่เป็นไรครับ ผมไ้”

“เท่าที่เห็นว่าพี่ตั้งสามอย่างนะเนี่ย” เขาคว่าสมุดจะเข้ขึ้นมาสำรวจ “อันนี้น่ารักดี”

ไ้ยัยย...

“ผมไปนะครับ” ไม่เอาแล้ว รีบหนีดีกว่า

“เดี๋ยวลูกน้องไ้”

“ครับ?” ผมหันมามองอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เห็นพี่เขี้ยวหมา
ให้อยู่ก่อนแล้ว ในมือถือปากกาเมจิกสีดำ

“เซ็นเสื้อให้พี่หน่อยสิ”

“จะดีเหรอครับ”

“ดีสิ เขียนไว้ด้วยนะว่าเราเคยให้พี่ยืมเข็มขัด”

ผมเดินไปรับปากกานั้นมา สำนวญดูพื้นที่บนเสื้อพินนี้ว่า
มีตรงไหนที่ยังว่าง

“เอาตรงนี้” พี่เขี้ยวผมไปไว้ที่ชายเสื้อ ตรงนั้นยังมีที่ว่างพอ
เขียนได้อยู่ ผมเลยดึงมันไว้ให้ตึงเพื่อจะให้เขียนได้ง่าย ๆ

“เรียบร้อยครับ” ผมยื่นปากกาคืนเจ้าของ

“ขอบคุณนะ”

“พี่เซ่...” อยู่ ๆ ก็อยากชวนเขาคุยขึ้นมาซะงั้น

“หือ?”

“พี่เก่งมากเลย สอบติดที่กรุงเทพฯ ด้วย”

“เก่งอะไรกัน นี่ยังไม่อยากเชื่อเลยว่าคนเรียน ๆ เล่น ๆ อย่าง
พี่จะสอบติดกับเขาด้วย แต่คะแนนก็เกือบอันดับสุดท้ายแหละ”

“แค่นี้ก็เก่งแล้วครับ”

ภายใต้หน้าหนึ่ง ๆ จริง ๆ แล้วแก้มผมแดงฉานเลยนะครับพี่ชาย

“ขอบใจนะ มาเรียนด้วยกันสิ”

“ครับ?”

“ถ้าชอบนิเทศก็มาเรียนด้วยกัน”

“ผมอยู่แคม.สาม ยังไม่รู้เลยว่าจะไปสายไหนต่อ”

“เดี๋ยวก็คิดได้เอง ใช้เวลาให้คุ้มค่านะ”

“ครับ”

“ลองดูว่าชอบอะไรก็เลือกไปอย่างนั้น แต่ถ้าไม่เปลี่ยนใจ

มาเรียนนิเทศกับพี่นะ”

นี่เขากำลังชี้แนะผมไหม้ยเนีย เขากำลังบอกว่าให้ผมเลือกเขา
ไหม้ย!

“ขอบคุณมากครับพี่”

“เออ แม่ให้ใช้โทรศัพท์ยังอะ”

“ให้แล้วครับ”

“ให้ปียี่ไหม้ย ขอพินหน่อย”

“เอ่อ...ผมใช้ไอโฟนครับ”

เนี่ยยยย ขอปียี่ที่บ้านก็ไม่ให้ อดแชทกับเพื่อนไม่พอ ยังเสีย
โอกาสแชทกับพี่ได้ด้วยเลย

“โห! รวยนี่หว่า จั๊นเอาเบอร์มาหน่อย” พี่เข้ตั้งท่าจะกดโทรศัพท์

“ครับ ศูนย์แปดสอง...”

กริ่งงงงงงงง

[นักเรียนชั้นม.หกทุกคน กรุณาเข้าแถวร้องเพลงพร้อมกันที่
กลางสนามคะ]

“ไปไว้อั๊อแซ้!”

ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเร็วมาก เพื่อนกลุ่มใหญ่มาลือกคอปี่เข้าไป
ก่อนที่ผมจะบอกตัวเลขหมดด้วยซ้ำ ผมถอนใจแต่ก็เข้าใจ พร้อมกับ
มองแผ่นหลังไว ๆ นั้นจากไปด้วยความอาวรณั ผมยกมือขึ้นมา
โบกลาพร้อมกับกระซิบเปิบน่ำ เขาไม่แม้จะหันกลับมาองด้วยซ้ำ
โอเค นี่คงถึงเวลากลับบ้านแล้วละ

และนั่นก็ทำให้เราไม่ได้เจอกันนานหลายปี ผมตัดสินใจ
เรียนสายสามัญ และใช้เวลาช่วงชั้นมัธยมปลายตั้งใจเรียน จน
สุดท้ายก็ได้เป็นที่หนึ่งของชั้นและสามารถเลือกเรียนได้ทั้งสาย

วิชาการและสายบันเทิง

คำเชื่อเชิญของพี่เข้ยังดังอยู่ในหู แต่เวลานั้นผมก็ต้องเลือก
เชื่อตัวเอง

ผมใช้สิทธิ์ยื่นเรียนคณะศิลปกรรมศาสตร์สาขาการแสดง แต่
ผมก็ยังเลือกเรียนที่มหาวิทยาลัยเดียวกับเขา

ในวันเปิดเทอมวันแรก ผมได้เจอกับเพื่อนสนิทที่เป็นเด็กต่าง
จังหวัดเหมือนกัน เราสองคนเข้ากันได้ดี มันชื่อภูมิ และเป็นคน
หน้าตาดี มันจึงมีคนเข้ามาหาไม่ขาดสาย ชื่อเสียงของมันทำให้ใคร
ต่อใครรู้จักและต้องการชื่นชม หนึ่งในนั้นคือคนที่เป็สาเหตุให้ผม
มาที่กรุงเทพฯ

“ไง?” ผมเงยหน้ามองคนที่ยืนอยู่ข้างๆ ตอนนั้นผมอยู่ใน
โรงอาหารและกำลังจะตักข้าวเข้าปากอยู่แล้วแท้ๆ

พี่เข้...

นี่เป็นการเจอกันอีกครั้ง

“อ้าว พี่ มาไม่ทันให้ตั้งตัวเลย

“สวัสดีครับน้องไต้เนตร์แปลว่าได้น้ำ”

“หวัดดีครับพี่” ผมยกมือไหว้ ทะ...ทำไมพี่เขาหล่อขึ้นแบบนี้
ออร่าอย่างกับดาราเนอะ แคมพูนก็ดีขึ้นด้วย

“นึกว่าจะมาเรียนนิเทศกับพี่ซะอีก” พี่เข้บอกหลังจากสำรวจ
ชุดระเบียบคณะที่ผมใส่อยู่

“พี่บอกให้ผมเชื่อใจตัวเองนี่นา”

“นั่นสินะ” พี่เข้มองซ้ายมองขวา เหมือนกำลังหาอะไรบางอย่าง
แถมยังทำหน้าแปลกใจที่ผมอยู่คนเดียว “เพื่อนเราก็นั่นไปไหน
ซะล่ะ”

“ภูมิเหวอครับ”

“อ้อ” พี่เข็ย้ม ยิ้มเหมือนที่เขาเคยยิ้มให้ แต่ในบริบทนี้ รอยยิ้มนั้นไม่ใช่ของผมครับ

ผมรู้สึกขายหน้า คงจะเป็นเพราะหวังมากไป

“ซื้อข้าวครับ” ผมตอบ เขียวใบกะเพราในจานเล่น “นั่นไง มาแล้ว”

จังหวะนั้นพอดีที่ภูมิเดินเข้ามา แผลงสีที่เจิดจ้าไม่แพ้คนที่ยืน อยู่เพื่อนของผมขมวดคิ้วประหลาดใจเมื่อเห็นว่าผมกำลังคุยกับคน แปลกหน้า ดูท่าผมคงต้องแนะนำให้เขารู้จักกัน

“ภูมิ นี่พี่เข็ พี่โรงเรียนเรา”

“อ้อ สวัสดีครับ” เพื่อนคนหล่อของผมโค้งหัวให้ก่อนจะนั่งฝั่ง ตรงข้าม

วินาทีที่เขาสองคนมองตากัน มันเหมือนกับวงกลมสองวงที่ ก่อนหน้านั้นไม่ได้ข้องเกี่ยวกับกันเลยถูกเชื่อมกันอย่างไร้เหตุผล มันโคตร หดหู่ ความรู้สึกภายในกำลังดันทุกอย่างในท้องออกมาเหมือนอยาก จะอ้วก

“หาตัวอยู่พอดีเลย”

“...” ผมถึงกับกลืนน้ำลายเมื่อได้ยินแบบนั้น

“ครับ?” ภูมิยังคงมองด้วยความสงสัย

“พี่อยู่คณะนิเทศ ธีสิสของพี่กำลังขาดนักแสดง พี่อยากให้น้อง ลองมาแคสตั้งหน่อยจะโอเคมั๊ยครับ”

แล้วภูมิก็หันมามอง ทำท่าทางเหมือนกับผมเป็นผู้จัดการ ส่วนตัว นี่มันกำลังขอให้ผมช่วยตัดสินใจเหวอเนี่ย

“มึงว่าไง”

“ก็ช่วยพี่หน่อย” อยากตีปากตัวเองจัง

“ทำดีมากโต้น” พี่เข็ยิบตามมาให้ผม ยิ่งเพิ่มความหงุดหงิด

ของตัวเองเข้าไปอีก

“ผมจะเหมาะหรือพี่?”

“พี่รู้ว่าเหมาะตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็นแล้ว”

“ผมขอไปชื่อน้ำก่อนนะครับ” ผมลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างดี ๆ
ไม่ยากทนฟังทนเห็นอะไรอีกต่อไป มันหงุดหงิดดดด

“เดี๋ยวไปด้วย” ภูมิทำท่าจะลุกตาม แต่ผมห้ามไว้

“มึงคุยกับพี่เขาไปเหอะ” ผมยิ้ม เอาจริงคือไม่ได้โกรธภูมินะ
และผมก็ไม่ได้โกรธพี่ด้วย แต่ผมโกรธตัวเอง ทำไมต้องมารู้สึก
แบบนี้ทั้ง ๆ ที่ไม่มีสิทธิ์อะไรเลย

“มึงเอน้ำอะไรละ” ผมถามเพื่อน

“ได้กแล้วกัน”

ผมพยักหน้ารับ ทำท่าจะเดินออกไปแต่ก็...

“เอน้ำอะไรมั้ยครับพี่ใช้”

“ไม่เป็นไรเดี๋ยวพี่ไปซื้อเอง”

“ไม่เป็นไรครับ ผมต้องไปซื้ออยู่แล้ว พี่จะได้คุยกับภูมิด้วย”

“งั้น กาแฟมีอคค่าก็ได้ครับ” พี่ใช้ผงกหัวขอบคุณ

ผมยิ้มให้แก่ทั้งคู่ก่อนจะเดินออกไป

แต่ผมไม่ได้ไปชื่อน้ำ...แค่เดินมาหลบอยู่หลังเสาต้นหนึ่งใกล้ ๆ
กับที่เก็บจาน มองดูคนทั้งสองคุยกันด้วยหัวใจที่กำลังเต้นรัว รู้สึก
ได้ว่าตัวเองกำลังเบะปากอยากจะร้องไห้ แต่พอคิดได้ว่าแมงโคตร
ไร้สาระก็เลยเลิกสะอึกสะอื้นไป ทว่าไม่มีใครกลั่นน้ำตาไว้ได้อยู่แล้ว
ผมยกแขนเสื้อขึ้นมาเช็ดของเหลวใส ๆ ที่เกิดจากความรู้สึกจุกเสียด
ภายในอย่างกับเด็กอนุบาล

ผมสะอึกอีกครั้งเมื่อเห็นพี่เข้ นั่งลงยังฝั่งตรงข้ามกับภูมิ ที่นั่ง
ของผม...

แบบนี้สินะที่เขาเรียกว่า ‘อกหัก’ ของแท้

**[ฮัลโหลมึง เป็นอะไรหรือเปล่า] ภูมิโทร.มาในคืนนี้หลาย
สัปดาห์ต่อจากนั้น**

“ก็ไม่ได้เป็นอะไรนี่? ทำไมอะ” แหม เรื่องโกหกความรู้สึก
ตัวเองนี่โคตรเก่งเลย

[ภูมิโทร.มาบอกว่าถูกตกลงเล่นหนังของพี่เข้แล้วนะ]

“อ้าว นึกว่าตกลงไปตั้งนานแล้วชะอีก”

[ยัง...เขาก็เพิ่งส่งบทผ่าน]

“อ้อ ดีแล้ว”

[ไม่เป็นอะไรแน่นะ ภูแคร่มึงนะโว้ย] ผมพูดได้เลยว่าจาก
น้ำเสียงแบบนั้น ใ้ภูมิคงจะแคร่ผมจริง ๆ ผมไม่ควรกลางแกลงใจ
กับมันนะ เพราะเรื่องนั้นมันก็ไม่รู้เรื่อง

“เออ ไม่เป็นไร”

[จั้น ภูจะขอลาถามมึงตรง ๆ นะ มึงไม่ได้เคยเป็นแฟนพี่เข้ใช่ไหม]

“บ้าเหวอ!” ผมสวนทันควัน

[แล้วมึงเคยแอบชอบพี่เข้หรือเปล่า]

ผมเจิบตันที เจิบจนได้ยินเสียงหายใจ

“บ้าเหวอ ไม่เคยโว้ย” ผมกลั้ใจตอบ

[แน่นะ]

“แนดี”

ไม่แนหรอก...

[คือที่ถามมึงเนี่ยเพราะภูจะบอกว่า...] เสียงหายใจของอีกฝ่าย
ก็ได้ยินชัดไม่แพ้กัน [พี่เข้เขาจะขอคุยกับภูวะ]

ผมช็อก แต่ก็น้อยกว่าที่คิด อาจจะเป็นเพราะลึก ๆ ก็รู้อยู่แล้ว

ละมั้งว่ามันจะเป็นแบบนี้

“หรือ”

[มึงโอเคมั๊ย]

เฮ้ย! จะให้กูตอบว่ายังไงอะ แคนี่ก็เจ็บจะแยะอยู่แล้ว

“กูไม่ใช่พ่อมึงนะ จะคุยกับใครมึงก็คิดเองสิวะ”

[ก็มึงเสียบไป กูใจหายนะเนี่ย]

“กูแค่แปลกใจ ตอนมัธยมกูเห็นเขาคบกับผู้หญิงนะ”

[นั่นนะสิ เขาก็บอกว่ากูเป็นผู้ชายคนแรกที่เขาจีบ]

เออ อิจจางัง

“เอาเถอะ กูยังงี้ก็ได้ เอาที่มึงสบายใจเลย”

[ถ้ามึงไม่โอเคมึงบอกกูได้นะ เข้าใจปะ?]

“กูไม่จ้ารายนานนี้นะหรอ”

[เออ เดี่ยวกูขอคิดดูอีกที] ทำทีของภูมิดูสงบลง [มึงอย่าลืม
เอากางเกงวอร์มมานะ]

“เออ เอาเอนะมึง”

[สอບคຸ້ນກັບກູເດັດຢູ່ແລ້ວ ໄມ່ມີປັນຫາ]

“ແດ່ນີ້ແທລະ”

ผมร้องให้อีกครั้งหลังจากวางสาย มันทรมานเหลือเกินที่ต้อง
มารับรู้อะไรแบบนี้ ทางเดียวที่ผมทำได้คือต้องหาอะไรแก้ฟุ้งซ่าน
ผมตัดสินใจซื้อตัวเครื่องบินกลับบ้านในวันหยุดยาว อยากจะหนีไป
ไหนไกลๆ สักหน่อยเผื่อจะทำใจง่ายขึ้น

ผมโทร.หาคนที่ผมอยากคุยด้วยมากที่สุดตอนนี้

[มีหยั่งวะ] เสียงเข้มของพี่หน่อเมือง พี่ชายของผมดังมาจาก
ปลายสาย

“ฮาจะโทร.หาดิงปได้เลยก่อ” ผมพยายามกลั้นเสียงสะอื้น

[ชะ!?] เสียงนั้นพูดแข่งกับดนตรีที่ดังสนั่น

“อยู่พับแมนก่อน”

[เออ เสียงมันดังบได้ยิน]

“นั่นแค่นี้ก็ได้ ฮาจะบอกคิงว่าสิ้นศุภนี้จักบ้าน คิงได้ปักเหมือนกันบ”

[ปัก ๆ...ไต้เนเ็งร้องให้อยู่ก่อน]

“บได้ร้อง” ผมเข็ดน้ำตาตัวเอง พยายามตั้งสติใหม่ “คิงอย่าลืมซื้อของไปฝากป้อกะแม่โดย ฮาบมีดังค์แล้ว”

[เออ ๆ เดี่ยวข้าจัดการเอง] พี่เมืองว่า [ไ้ไต้เน เ็งอย่าคิดมาก ปักบ้านจะได้สบายใจ ฮาเป็นห่วงนะแต่ตอนนี้มันคุบสะดวก]

“เออ คิงเที่ยวให้สนุกเด้อะ ไว้คุยกััน”

[กูรักเ็งนะ อย่างน้อยใจ เดี่ยวเจอกัน]

ผมวางสายจากพี่ชาย พี่เมืองเป็นพี่ชายแท้ ๆ ของผมเลยละครับ แต่ยิ่งกว่าพ่อแม่ซะอีก ตอนนีเขทำงานเป็นวิศวกรแถว ๆ ภาคใต้ นาน ๆ ทีถึงจะได้กลับบ้านเหมือนกัน

โอเค หวังว่าการอยู่กันพร้อมหน้าทั้งครอบครัวแบบนี้จะช่วยให้ผมสบายใจขึ้นมาได้บ้างนะ

ผมลุกเดินออกจากโรงหนังเมื่อมันขึ้นเอนด์เครดิต เสียงปรบมือเกรียวกราวไล่หลังมากันยกใหญ่ อาจจะเป็นเพราะมีแฟนคลับที่เข้ามาร่วมชมด้วยก็ได้ ตอนนีเขาเป็นถึงดาราชื่อดังแล้วนี่นะ ผมไม่รู้จะอยู่ต่อไปทำไมให้อึดอัดก็ว่าจะกลับเลยดีกว่า มีนัดกินข้าวกับพี่เมืองอยู่แล้วด้วย

“ไต้เน” เสียงหนึ่งแว่วมาจากข้างหลัง พี่เขั่นเอง เขาหนีพวกแฟนคลับตัวเองมาได้ยังไงนะ

“ครับ?”

“มาดูทำไมไม่บอกพี่” เขาพูดแข่งกับเสียงหอบจากการวิ่งมา

“ผมเห็นแฟนคลับพี่เยอะก็เลยหนีออกมาดีกว่า”

“แต่เราเป็นน้องพี่นะ ไม่คิดจะเข้ามาแสดงความยินดีเลยหรือไง”

“ขอโทษจริง ๆ ครับ ผมไม่รู้จะให้อะไร พี่คงมีหมดแล้ว” หน้าทีการงานดีขึ้นในเวลาไม่ถึงหนึ่งปี แบบนี้คนเราจะต้องการอะไรอีกล่ะครับ

“ได้ติดต่อญาติบ้างมั๊ย”

“อ้อ...เนี่ยคงอยู่ตรงนี้นี่ละ”

“ไม่เลยครับ”

ญาติไปแล้วครับ...หลังจากคบกันกับพี่เซ่ ก็ดูเหมือนว่าญาติจะมีปัญหาตลอด ทั้ง ๆ ที่มันเป็นเด็กเรียนดี ญาติขาดเรียนวันเว้นวันจนน่าสงสัย แต่วันหนึ่งกลับบอกว่าจะชิวชิวอย่างนั้น ตอนแรกผมคิดว่ามันจะพูดเล่น ๆ แต่ไม่นานมันก็หายตัวไปจากรุ่นอย่างดื้อ ๆ พอโทรไปถามก็บอกแค่ว่านี้ไม่ใช่ที่สำหรับมัน

ส่วนเรื่องความรัก มันบอกว่าพี่เซ่ไม่ใช่สิ่งที่มันต้องการ ถึงจะค่อนข้างน่าสงสัยอยู่บ้างก็เถอะ แต่พอฟังแล้วมันก็อดรู้สึกเห็นใจทั้งคู่ไม่ได้

“หายไปไหนของเขานะ...”

“พี่ลองติดต่อไปทางบ้านเขาสิครับ”

“ลองแล้ว ทุกคนไม่ยอมบอก พวกเขาคงไม่ชอบพี่”

“อ้อ...งั้นเหวอครับ”

ทำไมมีแต่คนไม่ชอบพี่...

แต่ผมชอบนะ

“ดีใจกับความสำเร็จด้วยนะครับพี่ ดังแล้วก็อย่าลืมน้องล่ะ”

“พี่ไม่มีทางลืมน้องที่น่ารักอย่างไต้่นหรอก” พี่เข้ยมแบบเดิม มาให้ มันกระตุนอะไบบางอย่างในใจผมขึ้นมาอีกครั้ง “วันนี้ว่างมั๊ย ไปหาอะไรกินกันได้หรือเปล่า”

“เอ่อ...”

“แต่คงไม่ใช่ที่นี้นะ แม่งไม่ค่อยส่วนตัววะ”

“ผมมีนัดกับพี่ชายแล้วครับ ขอโทษจริง ๆ นะ”

ผมรู้สึกผิดหวังขั้นสุด นี่มันเกินคาดจากที่คิดไว้ พี่เข้ชวนผม กินข้าวเชียวนะ ถ้าไม่ติดธุระผมคงตกลงปลงใจไปกับเขาแน่นอน ไม่ต้องคิดเยอะให้เสียเวลา

“งั้นไม่เป็นไร พี่คงต้องหาอะไรทำแก้เบื่อสักหน่อย”

“โชคตินะพี่”

“ไต้่น”

“ครับ?”

“มาหาพี่วันรับปริญญาด้วยนะ”

ผมเห็นแววความเหนื่อยอ่อนผ่านออร่าดาราที่ปกคลุมรอบ ตัวเขา ตอนนีพี่เข้คงอยากจะคุยกับใครสักคน ใครก็ตามที่สามารถ จะอยู่เป็นเพื่อนได้

แต่ว่าตอนนี้ผมไม่พร้อมนะสิ

RRRRRRR

“พี่ผมโทร.มาแล้ว ไปก่อนนะครับ”

“อืม โชคดี”

“หนังสือคืนนะครับ” ผมพูดอย่างไม่โกหก “มันเป็นงานที่ตั้งใจ มากเลย”

“ขอบใจมากนะ ไ่ว้เจอกัน”

“แน่นอนครับ”

แล้วผมก็เดินออกไป

ขอแค่ให้เขาพูด ผมพร้อมจะเจอเขาเสมอแหละ

เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน ผมขึ้นปีสอง และงานรับปริญญา ก็มาถึงแล้ว ผมวิ่งไปหาย่ารหัสที่แสนคิดถึงพร้อมกับตุ๊กตาหมีตัวใหญ่ จากนั้นก็ให้ดอกไม้กับพวกรุ่นพี่ที่แต่ก่อนว่ากเอา ว่ากเอา แต่ตอนนี้ ทุกคนน่ารักมากต่างจากตอนรับน้องลิบลับ

และผมก็เดินต่อไปยังตึกนิเทศ เสียงกรีดกรีดร้องจากแฟนคลับ พี่เขี่ยเหนียวแน่นจริง ๆ

ตอนนี้ผมเห็นพี่เขี่ยอยู่ในวงล้อมของเด็กปีหนึ่งซึ่งกำลังรุมบุม ขอลเงิน พี่แกก็ใจป้ำจ่ายแบงก์สิเทาซะด้วย ระหว่างที่ผมเดินเข้าไป นั้น เกิดเสียงซุบซิบกันระงมไปหมด นั่นก็เพราะผมแบกตุ๊กตาจระเข้ ตัวใหญ่สี่เหลี่ยมเข้มนั่นแหละ และมันทำให้พี่เขี่ยเห็นแต่ไกลเลยทีเดียว เขาโบกมือต้อนรับแถมกำลังเดินตรงเข้ามาหาผมอยู่แล้วถ้าไม่ใช่...

“ของจากแฟนคลับรวมกันไว้ที่ด้านนี้นะคะ” ผู้หญิงคนหนึ่ง เข้ามากระซอกจระเข้ยักษ์ของผมอย่างแรง เธอมีใบหน้าที่ดูจริงจัง และวางท่าเป็นผู้นำ ผมเดาว่านี่น่าจะเป็นหัวหน้าแฟนคลับแน่นอน

“คือ...ผมเป็น”

“ทำตามกฎด้วยค่ะ” เธอวางตุ๊กตาของผมกองรวมไว้กับพื้น ร่วมกับของจากแฟนคลับชิ้นอื่น ๆ

“ผม...”

“ถ้าจะถ่ายรูปก็กรุณาต่อคิวด้วยนะคะ” เธอผายมือไปยังแถว ที่ยาวเหยียด

“เอ่อ จริง ๆ แล้ว”

“โต้น!” เสียงพี่เซ่เรียกผมทำให้ทุกคนฮือฮา
 “ครับพี่” ผมหันไปยิ้มให้ ตอนนีหัวหน้าแฟนคลับจ๋อยไปเลย
 “ถ่ายรูปกัน” เขากวักมือเรียกตาล้องให้ตามมา ผมยังเอืออยู่
 ก็เลยตามไม่ทัน

“จะอ้าปากหวิวหรือในรูปนะ ไปหยิบตุ๊กตาจะเข้ามาสิ”
 “ครับ ๆ” ผมทำอย่างที่เขาว่า แล้วจากนั้นพี่เซ่ก็อดคอผม
 หัวใจผมเต้นอีกแล้ว ผมยังไม่เลิกชอบผู้ชายคนนี้อีกหรือจะ
 เนี่ย

ผมยิ้มแก้มแทบแตก พยายามเก็บอารมณ์ให้อยู่ ส่วนหนึ่ง
 เพราะไม่อยากโดนแฟนคลับรุมสาปแช่งด้วยนั่นเอง

“ยินดีด้วยนะพี่” ผมบอก ส่งตุ๊กตาไปให้
 “ขอบคุณครับ เรารู้จักกันมานานแล้วเนอะ แต่เรายังไม่เคย
 ถ่ายรูปด้วยกันเลย”

“ครับ...”
 “นี่” พี่เซ่กระซิบ “เอามือถือออกมาเซลฟี่กัน”
 ผมล้วงไอโฟนออกมาจากกระเป๋า พี่เซ่หัวมันไปทำท่าจะเป็น
 คนถ่ายเอง

“ยิ้ม”
 เอ่อ...ผมยิ้มอยู่ครับพี่
 ยิ้มแบบโคตรมีความสุขเลยละ

แซะ!
 “ส่งให้พี่ด้วยนะ” อีกฝ่ายยื่นโทรศัพท์คืนให้
 “ถ้าฉันผมขอไลน์หน่อยได้มั๊ยครับ” ผมทำท่าจะกดแอด
 “พี่พิมพ์ให้ดีกว่า” เขาหยิบโทรศัพท์ผมไปกดยูทูปอีกรอบ
 “เรียบร้อย”

ผมคว้ามันมาดูเพื่อความแน่ใจ

Crocodile is a new friend

อ้อหือ! ดีต่อใจจัง รอวันนี้มานานแสนนาน

“ยืมอะไร” เสียงของพี่เข้ทำให้ผมเพิ่งรู้ว่ากำลังทำอย่างนั้น
จริง ๆ

“ก็...ตกลงดีอะพี่” ผมหัวเราะ “จริง ๆ เราควรจะมียะไรติดต่อกันนานแล้ว แต่ทุกครั้งแย่งมีอะไรเข้ามาขัดตลอด”

“นั่นสิเนอะ”

“โชคดีนะครับ”

“มีโอกาสดังได้เจอกันอีกนะ”

“ผมคงได้เห็นพี่ในทีวีตลอดแหละ” ผมแซว จากนั้นก็ค่อย ๆ
ถอยห่างออกมา

พี่เข้ผกหัวให้และหันกลับไปสนใจแฟนคลับตัวเองต่อ

และนั่นเป็นการเจอกันครั้งสุดท้ายของเราสองคน

หลายปีผ่านไป จากดีเจเขาก็กลายเป็นนักแสดงและพิธีกร
ชื่อดังอันดับต้น ๆ ของประเทศ เขาคบใครต่อใครมาหน้าหลายตา
แต่ด้วยความที่เราจากกันด้วยความประทับใจ ทำให้ผมยังรู้สึกกับ
เขาในฐานะที่หนึ่งในใจเสมอ ผมเคยไลน์ไปบอกเขาว่า

‘ผมจะรับปริญญาวันที่XX นี้แล้วนะครับ’

เขาก็ยังใจดีสละเวลามาตอบ

‘ดีใจด้วยนะ แต่พี่ไปไม่ได้แน่ ๆ เลย พอดีมีงาน เป็นเด็กดีนะ
ครับ เอาใบปริญญามาโชว์ด้วยนะ แล้วพี่จะพาไปกินข้าวกัน’

แล้วเมื่อวันนั้นมาถึง ผมก็ช็อกจนอยากจะตบหัวตัวเอง

Tontae ส่งรูปภาพ

ใช้ครับ ผมถ่ายรูปใบปริญญาส่งไปหาเขาจริง ๆ

เจียบ...ไม่มีอะไรตอบรับกลับมา

จากวันเป็นสัปดาห์ เป็นเดือน จนเผลอคิดเล่น ๆ แบบใจร้ายว่าเขาอาจจะตายแล้วก็ได้ แต่คนอย่างพี่เข้จะตายได้ยังไงล่ะ ก็ผมยังเห็นเขายังโชว์หน้าหล่อ ๆ ในทีวีอยู่เสมอเลย แอบรู้สึกผิดหวังนะเนี่ยที่เขาไม่ไยดีกันขนาดนั้น

แต่ผมก็หวังว่าเขาอาจจะแค้นมีปัญหา อาจจะไม่ว่าง ไม่ได้จับโทรศัพท์ หรือเหตุผลอีกร้อยแปดมากมายที่ล้นแต่เข้าข้างตัวเอง ผมผิดหวังก็จริง แต่ก็ยังหวังว่าเขาจะเปิดอ่านข้อความนั้น อาจจะเป็นอย่างนี้อีกสองเดือน สองปี หรือนานเท่าไรก็ได้ ผมรอได้เสมอ และถ้าเขาตอบมาเมื่อไหร่ ผมก็พร้อมจะอ่านข้อความนั้นทันทีเมื่อเห็นมันแจ้งเตือน

แต่นั้นก็ไม่เคยเกิดขึ้นเลย

และในวันหนึ่ง ขณะที่ผมกำลังงานทำ และมีความคิด
แวบขึ้นมาว่าอาจจะกลับไปอยู่แพร่ บางสิ่งบางอย่างก็ดึงมาที่หน้าฟีดในเฟซบุ๊ก

‘รายการทรมานบันเทิง ประกาศรับสมัคร Creative’

ผมหรือตามองพร้อมกับครุ่นคิด รายการนี้มันชื่อคูน ๆ แฮะเหมือนเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน

และเสียงหนึ่งก็แทรกเข้ามาในหัวเป็นคำเฉลย

**“สวัสดีครับ พบกับรายการบันเทิงสุดเอ็กซ์ตรีม โหด มัน(ส์)
เด็ดพล่านของคนในวงการบันเทิง กับผม ดีเจระแซ่คนเดิม อยู่กัน**

ทุกคืนวันเสาร์แบบนี้ ห้ามผิदनดเชียวนะครับ”

เฮ้ย! นี่มันรายการที่พี่ใช้เป็นพิธีกรอยู่นี่หว่า ที่ชอบเอาดาราดัง ๆ มาสัมภาษณ์พร้อมกับแกลังกันออกทีวี ดังมากกก ได้ข่าวว่าเรตติ้งดีเชียวเลยละ

รายการثمانบันเทิง รับสมัคร Creative
ถ้าคุณมีหัวคิดสร้างสรรค์ สัปดน ทำอะไรแปลก ๆ
คุณเหมาะกับเรา!

ส่งประวัติและผลงานมาที่ gonetv@xxx.com

ผมกัดปากตัวเองจนรู้สึกเจ็บไปหมด...

นี่ไง โอกาสมาถึงแล้ว โอกาสที่จะได้เจอพี่ใช้อีกครั้ง ให้ตายสิอะไรมันจะประจวบเหมาะขนาดนี้วะ

ผมจัดการเปิดอีเมล ลากเรซูเม่และพอร์ตฯ ลงร่างข้อความอย่างไม่คิด พร้อมกับพนมมือขึ้นมา

ขอให้ครั้งนี้...สมหวังด้วยเถอะนะ

และเมื่อเสร็จสิ้นการอธิษฐาน ผมก็คลิกส่งอีเมลไปด้วยนิ้วชี้

เอวอะ! ขอลองอีกสักตั้ง ถ้าเวลาของเราสองคนไม่เคยตรงกันนัก ผมก็ขอพาตัวเองไปเจอหน้าเขาทั้งวันทั้งคืนแม่งซะเลย ดูสิคราวนี้จะเป็นยังไง

สัญญาว่ามันเป็นครั้งสุดท้าย และถ้าต้องเจ็บอีก...ผมก็จะไม่เสียใจสักนิดเดียว

1

‘โต้น’ บ่จ่าย ‘กระโดน’

ฮ้าวววววว

ผมอ้าปากหวออยู่หน้ากระจกในห้องน้ำ

วันนี้เป็นวันแรกของการเริ่มงานใหม่ ไม่รู้ว่าจะไปทันมั๊ยก็เลยตื่นมันซะเช้าเพื่อเตรียมตัว ชีวิตการทำงานจะเป็นยังไงบ้างนะทำงานก็ไม่ค่อยจะตรงสายซะด้วยสิ แต่อย่างว่าแหละ เรียนจบการแสดงไม่ได้หมายความว่าจะเป็นนักแสดงได้อย่างเดียวซะหน่อยนี่เนอะ ยิ่งคนขี้เหวี่ยงอย่างผม โอกาสที่จะได้เจ็ดฉายกับเบื่องหน้ายิ่งแทบไม่มีความหวังเลยละ

หลังจากเริ่มสดชื่นเมื่ออาบน้ำก็ถึงเวลาแต่งตัว ผมเหนื่อยกับการหิวผมให้ตรงเลยเลิกทำอย่างยอมแพ้ เพราะธรรมชาติของผมมันเป็นคนผมหยักศก หวีไปก็ทีกีฟุฟองพั่นกันเหมือนเดิม ว่าจะไปยึดหลายครั้งแล้วนะแต่ไม่มีเวลาเลย สงสัยต้องใส่ไว้ในลิสต์เรื่องที่จะทำประจำสัปดาห์นี้แล้วมั้ง

งานเข้าสิบโมง แต่แปดโมงครึ่งผมก็มาถึงหน้าตึกสี่อับันเทิง

ยักษ์ใหญ่ใจกลางเมืองซะแล้ว ไม่ค่อยจะเห่อเลยเรา

“ติดต่อเรื่องอะไรครับ”

ยามหน้าชั้นลิบแก้ว ซึ่งเป็นที่ตั้งของที่ทำงานผมถามขึ้น

“ผมมาเริ่มงานวันแรกครับ”

“อ้อ งั้นพี่ขอชื่อหน่อย” ลุงยามเปิดสมุด หนาอย่างกับบัญชี
หนังหมาเนาะ

“โต้นครับ”

“อะ!? คนเหนือกะ?”

“เฮ้อ! ปีกี้คนเหนือกะ?”

“แม่น ลำปูลุน” ลุงยิ้มอย่างภูมิใจ โอ้ยยย โชคดีแล้วเจอคนภาค
เดียวกัน ถึงจะคนละจังหวัดก็เถอะ

“อ้อ ผมคนแป๊ะครับ” ด้วยความดีใจผมเลยแบ่งน้ำพริกหนุ่มกับ
ไส้อั่วให้ลุงแกไปหน่อยนึง มาจากที่เดียวกันคงต้องผูกมิตรกันได้
นะครับ

“ผมไปก่อนนะฮะ”

“ได้เลยไอ้หนุ่ม ขอบใจนะ”

หลังจากยิ้มแป้นเพราะถูกต้อนรับจากคนบ้านเดียวกันไปแล้ว
ผมก็เดินเข้าไปในแผนก ที่นี่คือ ‘บ้านบันเทิง’ หน่วยงานผลิตรายการ
บันเทิงหลักที่ป้อนให้แก่ช่อง แนนอนครบรายการที่ผมรับผิดชอบ
นั้นก็อยู่ในแผนกนี้

ด้วยความที่ยังเข้ามา ออฟฟิศเลยออกจะเจี๊ยบ ๆ หน่อย แต่
ดูเหมือนเจ้านายคนแรกของผมก็ดูเป็นคนมาเข้าเหมือนกันแฮะ

“สวัสดีจ้าโต้น” พี่ป่าน ผู้มีศักดิ์เป็นหัวหน้ายิ้มทักทาย เธอ
กำลังยุ่งกับหน้าจอคอมพิวเตอร์อยู่ เธอคนนี่คือคนที่รับผมเข้ามา
ทำงานครับ รู้สึกเป็นบุญคุณอย่างมากเลย

“สวัสดีครับ แฮะๆ ตื่นเต้นจัง”

“มิน่ามาซะเช้าเชียว” พี่ป่านชี้ให้นั่งบนเก้าอี้ จากนั้นเธอก็เดินมาหาผมพร้อมกับปึกกระดาษในมือ “นี่เป็นสคริปต์นะ โชคดีมากที่เราถ่ายกันวันนี้ โต้นจะได้เตรียมตัวสำหรับเทปหน้า”

ผมรับมันมา “ผมใช้เป็นต้นแบบได้เลยใช่มั้ยครับ”

“ใช่จ้ะ” พี่ป่านยิ้ม “เราจะถ่ายกันตอนบ่ายสอง เราเป็นรายการรายสัปดาห์อาจจะดูน่าเบื่อไปหน่อยก็อย่าเพิ่งหนีกันไปนะ”

“ไม่มีทางเบื่อหรอกครับ เดี่ยวนี้งานหายากจะตาย”

“คิกๆ พี่จะคอยดูจ้ะ” พี่ป่านสะบัดหางม้าไปมา เธอเป็นคนสวยและก๊าดเป็นคนอารมณ์ดีไปพร้อมกัน “เดี๋ยวพวกพนักงานจะเริ่มมากันแล้ว คนที่นี้อาจจะคุยกันเสียงดังหน่อย แต่ไม่ค่อยมีพิษมีภัยนะจ๊ะ”

“โอเคครับ”

“มีอะไรสงสัยถามพี่ได้เลยนะ”

“ได้เลยครับ” ผมยื่นถุงของฝากให้แก่หัวหน้าสาว “ผมเอามาให้ครับ”

“โอ้ยยย ของขอบ จริงสิโต้นเป็นคนเหนือนี่นา” เธอรับอาหารเหนื่อจากมือผมไปอย่างดีใจ “แล้วโต้นแปลว่าอะไรหรอจ๊ะ”

“จริงๆ เติมๆ คือโต้นแต่ร์ครับ แปลว่าโดนน้ำ”

“ชื่อน่ารักเชียว เหมาะกับคนแบ้วๆ แบบหนูเลยนะ”

เดี๋ยวนะ ผมแบ้วหรอครับเนี่ยเพิ่งรู้ โอ้ยยย เสียเซลฟ์

“เวลามีอะไรมาแบ่งกันกินก็เอาไว้ตรงนี้แหละ” พี่ป่านวางของพวกนั้นไว้ยังโต๊ะเล็กๆ กึ่งกลางของออฟฟิศ “คนอื่นๆ จะได้กินกันด้วย”

“เข้าใจแล้วครับ”

“พี่ไปซื้อกาแฟก่อนนะ จะเอาอะไรมัยเอ่ย”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมไปซื้อเอง”

“ได้เลยจ้ะ ระหว่างนี้ถ้าใครมาทำหน้างใส่ แนะนำตัวไปเลย
นะว่าเป็นเด็กพี่”

“โอเคครับ”

ผมนั่งลงที่โต๊ะทำงานของตัวเอง ซากอารยธรรมการตกแต่ง
จากพนักงานคนเก่ายังคงมีให้เห็นอยู่

หลังจากเปิดคอมพิวเตอร์ผมก็สูดหายใจเข้าลึก ๆ

เอาละ ชีวิตการทำงานเริ่มขึ้นแล้ว!

“ชื่ออะไรอะ” เสียงทุ้มอย่างกับนักพากย์ดังขึ้นพร้อมกับ
การปรากฏตัวของชายหนุ่มเสื้อเชิ้ตสีขาว เขาทำแขนกับคอกโต๊ะ
ทำงานผมพร้อมมองมาด้วยตาจ้องเจียได้แว่นกรอบดำ ผมเผ้ากระเจิด
กระเจิงเหมือนคนนั่งวินมาทำงาน ดูจากองค์ประกอบโดยรวมแล้ว
เขาคงเป็นคนไม่ค่อยใส่ใจรายละเอียดเรื่องรูปลักษณ์เท่าไหร่นัก
ละมั้ง

“ครับ?” ผมยังคงงงอยู่เพราะตกใจกับการปรากฏตัวแบบ
ไม่ให้สัมผัสให้เสียง

“ชื่อครับ?” หมอนั่นเลิกคิ้วมอง

“เอ่อไม่ใช่ๆ” ผมโบกมือ “ผมชื่อโต้นครับ”

“ประหลาด”

“อะ!?”

“ชื่ออะ ประหลาด...”

“แล้วต้องชื่ออะไรล่ะครับ” ผมถามเขากลับ

“จะปู้หฺเรอ” หนุ่มแว่นยัดตัวบิตชี้เกียจ “เรา เดียร์”

“นั่นมันชื่อผู้หญิงไม่ใช่หรอครับ”

“ปากดี”

เวอร์แล้ว ไม่น่าพูดออกไปแบบนั้นเลย ไอ้คนตัวใหญ่เนี่ยมองตา
เขม็งเขียว

“เฮ้อ! ด่าผมทำไม”

“ไม่ได้ด่า แคบอกว่ปากดี”

“นั่นแหละคำด่าครับ”

“เลิกพูดครับเถอะ จะอ้วก”

“เฮ้อ!” ผมเริ่มโมโหแล้วนะ “อะไรของนายเนี่ย”

“ไม่เคยพูดคำหยาบเลยหรือไง”

“ใครจะไม่เคย”

“จ้ะพูดคำหยาบกับกุติ”

“บ้า คำหยาบเขาไว้ใช้กับคนสนิทกัน” อยู่ๆ จะให้ใช้กับใครก็
ไม่รู้ในทำงานวันแรกหรอ บ้าไปแล้ว

“จ้ะกุติอยากสนิทกับมึง”

“ฮะ!?” อะไรวะ งงไปหมดแล้ว

“ไม่อย่างมีเพื่อนหรือไง จะอยู่ตัวคนเดียวร่าจ้ะ?”

“นี่คือการผูกมิตรของนายหรอ”

“มึง...”

“เออ นี่คือการผูกมิตรของมึงหรือไง” ผมจ้องไปยังคนที่คุยด้วย

“อืม”

อะไรของเขาอะ อยากผูกมิตร แต่ความเป็นมิตรต่ำเหลือเกิน

“คิกๆ เดียร์อย่าแก้งลูกน้องฟีล” พี่ป่านที่นั่งฟังอยู่นาน
หัวเราะขำขันก่อนเดินเข้ามา “ไต้ฝุ่นพี่ว่าเราไปเตรียมตัวถ่ายกันเถอะ
จ้ะ เข้ามาแล้ว”

ผมหูฟุ้งทันทึเมื่อได้ยินชื่อนั้น ผมเลิกสนใจไอ้คนตรงหน้าไป
โดยปริยาย

“ได้เลยครับ” พี่ป่านจะสังเกตมั้ยะว่าผมกระตือรือร้นเกินเหตุ
“มึง...” ขณะที่ผมกำลังจะเดินตามพี่ป่านไปเสียงจากไอ้เดียร์
ก็มาชะงักขาผมไว้ซะก่อน ไอ้กรังคนนั้นยื่นอะไรบางอย่างมาให้ มี
จังหวะหนึ่งที่ผมกระตุกตัวหนี เพราะคิดว่ามันกำลังถือปืนจี้มา แต่
ไม่ใช่ครับ

“ให้” เมื่อเห็นชัด ๆ ก็พบว่ามันเป็นคือของลูกอม

“หืม?” ผมงงนิดหน่อยแต่ก็รับมาโดยดี

“ตั้งใจทำงานนะ” เสียงนั้นอ่อนลงกว่าเดิมนิดหน่อย

“เอ่อ...” ยังไงดีล่ะวะ “ขอบคุณ”

แต่ผมไม่รอให้มันพูดอะไรต่อ รีบวิ่งตามหัวหน้าให้ทันจะดีกว่า
ครับ

สตูดิโออยู่คนละชั้นกับออฟฟิศ

ที่นี่มีฉากของหลายรายการเลยละ แต่ที่ดูคึกคักและมีการ
จัดไฟอย่างเตรียมพร้อมมีอยู่จุดเดียว ผมเคยเห็นในทีวีจึงจำได้ว่านี่
คือฉากของรายการทรมานบันเทิงซึ่งผมกำลังจะได้รับผิดชอบอย่าง
เต็มตัว

ผมเดินตามพี่ป่านเข้าไปใกล้ฉากมากขึ้นกว่าเดิม และแทบจะ
หยุดหายใจเมื่อเห็นใครกำลังยืนอยู่ตรงนั้น

พี่เข็นชุดลาลองสบาย ๆ เดินไปเดินมาในฉาก แม้จะยังแต่ง
หน้าทำผมไม่เสร็จเขาก็ดูดีเกินพอแล้วสำหรับผม ในมือเขาถือ
สคริปต์อ่านบททวนสิ่งที่ต้องทำ แต่แล้วสายตานั้นก็ทะลุขึ้นมาเห็นผม
จนได้ เขียวยยย เขามองผมแล้ว!

“เฮ้ยมีงอะ ออกมาจากฉากดี!” เสียงตะโกนเล่นผมสะดุ้งจนต้องมองตัวเอง เฮ้ยยย ผมเดินเข้ามาในฉากตั้งแต่เมื่อไหร่

ผมหันไปทางต้นเสียง แล้วก็พบว่ามันมาจากตากล้องคนหนึ่ง ซึ่งกำลังทำหน้าหงุดหงิดอยู่ ผมสันนิษฐานว่าเครารุงรังนั้นคงจะดูสกปรกสำหรับใครบางคน (อย่างไอ้เดียร์) แต่กับเขามันช่างขับให้ใบหน้าคมเข้มแบบไทยๆ นั้นดูดีขึ้นไปอีก โอเค...ตัดเรื่องหนูที่ไม่สวຍออกไปหน่อย (คนบ้าที่โหมมันมองหนูเป็นอย่างแรกวะ) แต่ตา จมูก ปาก เมื่อรวมกันแล้วมันดีเหลือเกิน ลุคของเขาอย่างกับพวกเจ้าชู้ๆ ทำหน้ากริ้มกริ่มในซีรีส์ยังไยงั้นเลยแหละ เฮ้อ ทำใญ่จะหล่อได้ครึ่งของมีงมั่งว้า~

“เฮ้อ! มองหน้ากูทำไมครับ! หลบ!”

เฮ้ยยยย ลืมไปว่าเขากำลังด่าผม โอ้ย รีบออกจากฉากให้วเลยครับ แต่ก็เหมือนว่าจะได้ยินเสียงอะไรพูดไล่หลังมาจากคนที่ยังยืนอยู่ในฉาก

“ฮ่าๆๆ บังกล้องซะมืดเลยน้อง” พี่เข้เห็นว่าเป็นเรื่องตลกหรือไง

เออ ก็โอเค ถ้าพี่เข้ขำผมให้อภัยได้

“ไปทำอะไรตรงนั้นจ๊ะ คิกๆ” พี่ป่านเดินเข้ามาถาม

“ขอโทษทีพี่ สงสัยผมจะเบลอ”

“ช่างมันๆ เอาเป็นว่านี่คือฉากรายการนะ ส่วนพวกนี้จะเป็นทีมตากล้องของเรา” พี่ป่านชี้ไปยังคนหลังกล้องสามตัว “คนเมื่อก็ชื่อไปได้ เป็นเซ็นเตอร์รับผิดชอบรายการนี้โดยตรง ส่วนอีกสองคนจะหมุนเวียนกันมาจ้ะ”

ผมมองไปยังเจ้าของชื่อ ไปได้...ชนมอะนะ? กรอบเกลียวเคียวไปได้

“ชื่อประหลาด” ผมเปลอพุดออกมา

“แหม ไม่มีใครปกติเหมือนโต้นแตร่หรอกจ้ะ” พี่ป่านแซว
เล่นเอาผมเกาหัวเก้อ ๆ เอ้า! ได้ยินด้วยหรอเนีย “พอเราถ่ายเสร็จ
ไปได้จะเอาการ์ดมาให้ โต้นก็เอาไปให้คนตัดต่อ พอลงฟุตเทจเสร็จ
แล้วก็รีบเอาการ์ดไปคืนที่เขานะ”

“คนตัดต่อรายการเราคือใครหรอครับ”

“อ้าว ก็เดียร์ไร คนที่โต้นคุยด้วยนั่นแหละ”

เยียม...จะต้องร่วมงานกับพ่อกรังนั่นไปอีกนานเลย

“เข้าใจแล้วครับ” ผมพยักหน้ารับ

“ดีมากจ้ะ...เออ เช้!” พี่ป่านโบกมือเรียกชื่อพิธีกร พี่เซ่คง
รันคิวเสร็จพอดีเลยวิ่งเข้ามาหาอย่างรวดเร็ว

“สวัสดีครับพี่ป่าน มีอะไรเอ่ย”

“นี่ครีเอทีฟใหม่ของพี่จ้ะ ชื่อ...” ยังไม่ทันที่พี่ป่านพูดจบก็มี
เสียงแทรกขึ้นมาซะก่อน

“ไม่เห็นจะได้เรื่อง”

ตากล้องที่ชื่อไปได้พูดออกมาลอย ๆ พอผมหันไปมองมันก็
สร้างทำเป็นตั้งค่าตัวกล้องอย่างกับจะทำ ‘เนียน’ ว่าคำพูดเมื่อ
ไม่ได้ออกจากปาก กูไม่ได้โง่งนะไอ้หนวด โกลั้แค่นี้ก็ได้ยินมัยละ

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ อายุเท่าไรหว่า” พี่เซ่ถาม
เตี้ยวนะ...

เฮ้ย! นี่พี่เซ่จำผมไม่ได้หรอเนีย!?

“เอ่อ...” เอาโง่ดิวะ บอกดิ้มัย “ยี่สิบสองครับ”

“ไอ้โห ยังเด็กอยู่เลย” พี่เซ่ตบเบาผมเบา ๆ “สู้ ๆ นะ ฝากเนื้อ
ฝากตัวด้วยครับ”

เวร! เกมทวิสต์! ทำไมมันกลายเป็นแบบนี้ได้ละเนีย

“พี่ปานครับ เชื้ออยากจะคุยเรื่องคิวถ่ายกับพี่หน่อย สะดวกมั๊ย
เอ่ย”

“ได้เลยจ๊ะ” พี่ปานพยักหน้าก่อนจะหันมาบอกผม “เดินเล่น
แถวนี้ไปก่อนนะจ๊ะ”

หลังจากทั้งคู่เดินไปแล้ว ก็ยังเป็นผมที่ยืนงัดอกอยู่ตรงนี้
อะไรจะเนีย ทำไมเขาจำไม่ได้ละ ผมก็ไม่ได้เปลี่ยนไปมากขนาดนั้น
สักหน่อย

แต่...พออยู่ใกล้ๆ เขายังน่ารักเหมือนเดิมเลย คิดถึงจัง...

“เมานื้อเหรอย้มอยู่ได้”

ผมหุบปากลงทันทีเมื่อได้ยินเสียงนั้น เมื่อหันไปมองก็เห็นตา
กลิ้งที่ชื่อโอโต้มจุปาจับพร้อมกับมองมาทางนี้อยู่ก่อนแล้ว

อยากจะด่านะ แต่ช่างแม่ง วันแรกขอผูกมิตรไปก่อนแล้วกัน

“ขอโทษทีนะครับที่เข้าไปในฉาก”

“หี!” คนตรงนั้นยกไหล่ “ดินะแค่ลองไฟ ถ้าถ่ายจริงขึ้นมา
มึงชวยแนะ”

โธ้ย คนที่นี้เขาชอบใช้ภาษาพ่อขุนรามฯกันหรือไงวะ โอเคๆ
ใจเย็น...เอาหน้า ท่องไว้ว่าต้องผูกมิตรๆ

ผมเดินเข้าไปใกล้ตากล้องมากกว่าเดิม ดูมันทำท่าประหลาด
ใจแทบจะขยับตัวลุกหนีออกจากเก้าอี้

“เราชื่อโต้นแตร์” ผมแนะนำตัวพร้อมกับยื่นมือออกไปหวังจะ
ทักทาย

“ใครถาม” อีกฝ่ายตอบอย่างไม่แคร์ จนผมต้องชักมือกลับมา

“อ่า...” ทำกุกเขิบเลยที่เดียวนะไอ้หนวด ไม่คุยด้วยแล้วก็ได้วะ

“จะไปไหน” ไปเต้ถามเมื่อผมจะเดินหนี

“อ้าว ก็คิดว่าไม่อยากคุยด้วย”

“ตอนนี้อายากุ่ยแล้ว มีปัญหาอะไรมั๊ย” มันทำหน้ากวนตีน
พร้อมกับใช้มือล้วงเข้าไปในแจ็กเก็ตสีน้ำตาลอ่อน

“แปลว่าอะไร” ตากล้องเอ่ยปากถามต่อ

“หือ? ชื่อเราอะหรอ”

“เออแฉะจ้ะ!” ไปเต๋ยันคิ้วอย่างหงุดหงิด เดียวนะ มันมีสิทธิ์
อะไรมาหงุดหงิดผมอะ

“โต้นแต่ร์แปลว่าโต้นน้ำ”

“ภาษาดาวอังคารหรอ”

“มันเป็นคำพื้นเมืองของคนแพร์”

“เป็นคนเหนือหรือไง”

“แพร์อยู่ภาคอีสานหรือเปล่าละฮะ” นี่ไง มึงเจอกูวบน้างแล้ว
ไอ้ตากล้องกาก

ดูเหมือนไปเต๋จะหน้าแหก แต่ทำเป็นนิ่ง ฮ่า ๆ ๆ มึงแพ้แล้ว

“โอเค จันกูจะเรียกมึงว่ากระโดน”

“เดี๋ยว เราชื่อโต้น” ผมกอดอก ไอบ้านี่มาเปลี่ยนชื่อผมทำไม
วะ

“เรียกยาก กระโดนดีที่สุดแล้ว”

“แต่เราไม่ได้อยากชื่อกระโดนนะ”

“กูอนุญาตให้มึงชื่อกระโดนเท่านั้น”

“แล้วมีสิทธิ์อะไรมาตั้งชื่อให้เราอะ” ผมงกับมัน

ไปเต๋ลุกขึ้นยืน ทำให้ผมรู้ว่ามันก็สูงยักษ์ไม่ต่างจากไอ้เดียร์
เลย

“เดินหนีกูทำไม” มันบ่นเมื่อเห็นว่าผมถอยไปหลายก้าว เอ้า!
ก็ถูกล้วมึงเตะนิ “มาเป็นครีเอทีฟใหม่ซะมั๊ย”

“อืม”

“อย่าทำให้เสียเรื่องล่ะ ถ้ารายการแจ้ง หมายความว่าถูก ตกลงด้วย เข้าใจ?”

“ครับ”

“มึงพูดครบเล่นซะทำให้กูเถื่อนอย่างกับอันธพาล” มันก้าว ฆาวยาว ๆ เข้ามา “หลบทางหน่อยกระโถน จะออกไปดูบุญหรี”

ผมหันตัวหนีมัน มองตามไปยังหลังไว ๆ ที่กำลังเดินไปยัง ระเบียบด้านนอกซึ่งเอาไว้เก็บพวกของประกอบฉาก หึ! พวกสิงห์อม ควันอีกตัวสินะ

พี่ป่านคุยกับพี่เซ่เสร็จพอดีตอนผมหันไปมอง ผมรอให้ฝ่าย ชายเดินขึ้นไปยังห้องแต่งตัวก่อนถึงจะเดินเข้าไปหา

“พี่ป่านครับ”

“ว่าไงจ๊ะ”

“ผมมีเรื่องอยากจะขอนิดหน่อย” ผมพูดเสียงค่อย

“อะไรจ๊ะ”

“อย่าเพิ่งบอกพี่เซ่ได้มั๊ยครับว่าผมชื่ออะไร”

“เฮ้? ทำไมกัน”

“นะครับ...” ผมไม่บอกเหตุผล เพียงแต่ขอร้องเจ้านายไป อีกที

หน้าพี่ป่านมีความสงสัยอยู่บ้าง แต่สุดท้ายก็ตอบรับแต่โดยดี “อืม เองนั้นก็ได้อะ”

ในเมื่อเขาจำผมไม่ได้ ผมจะใช้โอกาสนี้แหละค่อย ๆ เข้าหา เขาและใกล้ชิดกับเขาอย่างแนบเนียนที่สุด ทำที่ไมรู้จักกันแบบนี้ อาจ จะทำให้มีเรื่องอะไรดี ๆ เกิดขึ้นก็ได้ เพราะทุกครั้งที่พี่เซ่เ็นดูผม ในฐานะ ‘น้องโตนตร์แตร่แปลว่าโตดน้ำ’ มักจะมีเรื่องทำให้เราต้อง คลาดกันเสมอเลย

ผมยังรู้สึกดีกับพี่เหมือนเดิมนะครับ
ขอให้ครั้งนี้สำเร็จทีเถอะ

2

เป็นหยิ่งถึงจุดเดียวแท้

“เรียบร้อยแล้ว”

เสียงทุ้มๆ ยานๆ ของเดียร์เล่นเอาผมตกใจ หนุ่มตืดต่อเย็น
การตบบรรจุฟุตเทจของรายการซึ่งถ่ายทำเสร็จไปได้ด้วยดีคืนมาให้
ผม

“ขอบใจนะ” ผมเอื้อมแขนไปรับ

“อ๊ะ” แล้วมืออีกข้างของเดียร์ก็ยื่นแก้วน้ำมาให้

“อะไรหรอ”

“ซามะนาว” เดียร์เขย่าแก้วบรรจุน้ำสีน้ำตาลเข้มในมือ “อร่อย
ตินะ”

“ให้เรา?”

“อือ”

ถึงจะงงๆ แต่ก็รับมาโดยดี

“ขอบใจนะ” ผมยิ้มให้อีกฝ่าย

“แหม ไฉ้เดียร์ ภูอยู่มานานไม่มีอะไรให้แตกบ้างหรือไง” พี่ป่าน

เงยหน้าขึ้นมาแซว

“เจ้ก็ไปซื้อเองสิ” คนตัวสูงตอบหน้าตาย

“กว่าแล้ว” พี่ป่านส่ายหัว จากนั้นก็ชี้นิ้วมาที่ผม “อย่าลืมเอาการ์ดไปคืนทีมตากล้องที่ชั้นยี่สิบนะจ๊ะ”

“ฉันจะไปเดี๋ยวนี้เลยครับ” ผมผงกหัวให้เจ้านาย แต่เห็นว่เดียวยังคงจ้องอยู่ “เดี๋ยวเราขึ้นมากินนะ”

“อือ”

เฮ้อ นี่ผูกคุกับสลอตอยู่หรือไงเนี่ย ทำทางมันเฉื่อยช่ายังไงชอบกล

ผมวิ่งขึ้นไปชั้นยี่สิบตามที่เจ้านายบอก ไม่นานนักก็พบกับออฟฟิศของตากล้อง ในนี้มีผ้าห่มหมอนมุ้งเต็มไปหมด อย่างกับมาเข้าค่ายเนาะ

“มหาไครครับ” พี่ผู้ชายดูมีอายุลงพุงหน่อยๆ เอ่ยถาม เขาเป็นคนเดียวที่อยู่ในห้องนั้น

“ผมเอาการ์ดมาคืนครับ”

พี่คนนั้นแค่พยักหน้าก่อนจะหันไปเล่นเกมในมือถือต่อ อ้าว ไม่คิดจะบอกเลยเหรวว่าต้องทำยังไง

ผมจึงถือวิสาสะหาโต๊ะของโปเต้ คนที่ผมต้องนำการ์ดไปคืน แต่ตอนนี้เจ้าตัวไปอยู่ไหนก็ไม่รู้ ทั้งโต๊ะทำงานแบบนี้ไปได้ยังไง แล้วโต๊ะไหนคือของมันล่ะ

ความสงสัยของผมหายไปเมื่อเห็นกรอบรูปบนโต๊ะมุมห้อง มันเป็นภาพของโปเต้ที่ยังดูวัยรุ่นและ...ดูดีกว่าตอนนี้ ตายห่า มันเคยหน้าตาดีขนาดนี้เลยเหรวจะเนี่ย อะไรทำให้มันเปลี่ยนใจมาเซอร์หว่า ใสๆ สะอาดๆ แบบแต่ก่อนก็ติดอยู่แล้ว

ผมสังเกตรูปนั้นต่อ ข้างๆ กันเป็นผู้หญิงที่หน้าตาละม้าย

คล้ายคลึงกับเขาแต่ตัวเล็กกว่า น่าจะเป็นน้องสาว แหม กลียดที่
รูปนี้มีความพีชายที่แสนดีเหลือเกิน

เฮ้ย! หรือว่าลูกสาวจะ สภาพออย่างมันนี่ก็เหมาะกับการเป็น
พ่อคนก่อนวัยอันควรซะด้วย

ผมเปลื่อยิ้มออกมาเพราะความน่ารักของรูปนั้น ดินะไม่มี
ใครเห็น เลยกระตุกมูมปากกลับมาได้ทัน จัดการวางการ์ดไว้บนโต๊ะ
ข้างๆ กับรูปที่ว่า ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด หวังว่ามันจะเห็นนะ

**“โต้น ไปกินข้าวกันมั๊ยลูก” พี่ป่านเอ่ยปากชวน ในมือถือ
กระเป๋าเตรียมตัวเต็มที่แล้ว**

จริงสิ นี่ก็เที่ยงกว่าแล้ว แหม่ พอมองนาฬิกาก็รู้สึกหิวขึ้นมา
เลยกู

“ได้ครับพี่” ผมทำท่าจะลุกตาม

“พี่ไม่ชวนผมบ้างละ” ไอ้เดียร์ส่งเสียงมาจากในคอก ดูก็รู้ว่า
มันตั้งใจจนเจ้านายที่แขวมนก่อนหน้านี้

“มึงจะฝากซื้ออาหารหามั๊ยละ” พี่ป่านตะโกนไปหา

“เออ โส่งโส่ง” อีกฝ่ายก็กวนตีนด้วยการเห่าซะงั้น เฮ้ย! อะไร
ของมัน คนที่นี้ประหลาดแฮะ

“ปกติเขาไปกินข้าวที่ไหนกันหะครับ”

“ตลาดฝั่งตรงข้ามนี่เองจ๊ะ” พี่ป่านยินดีตอบคำถามผมอย่าง
เต็มใจ รักเจ้านายขึ้นมาหลายเลเวลเลย ถามอะไรตอบทุกเม็ด

“รู้สึกแปลก ๆ จัง ได้กินข้าวในฐานะพนักงานออฟฟิศ ครั้งแรก
เลยนะเนี่ย”

“หิว ๆ ใช่มั๊ยละ สมัยพี่ก็เป็นจ๊ะ เออ...เอาจริง เราก็เป็นรุ่นพี่
รุ่นน้องกันนะ เพราะพี่ก็จบที่เดียวกับโต้นเลย”

“จริงเหอครับ”

“ใช่แล้ว เป็นทวทรหัสของไอ้เข้มันเลยละ”

โอ้โฮ! สายสัมพันธ์แน่นแฟ้นกันจริง ๆ

เราไม่ได้คุยกันต่อ เพราะอยู่ ๆ ก็มีเสียงโทรศัพท์ดังมาจาก
ฟี่ปาน

RRRRRRRR

“ไ้คะคุณไปได้”

ได้ยินชื่อผมถึงกับเบือนหน้าหนีเลยครับ

“หืม? เดี่ยวนะ” ฟี่ปานแนบโทรศัพท์ไว้กับหน้าอก “โต้นได้
เอาการ์ดไปคืนไปได้หรือยังวะ”

“เรียบร้อยแล้วครับ”

ฟี่ปานพยักหน้าก่อนจะพูดกับคนในสายต่อ “โต้นบอกว่าเอา
ไปให้แล้วจ๊ะ”

เกิดอะไรขึ้นอีกล่ะเนี่ย...

ฟี่ปานหันมาอีกรอบ “เอาไว้ตรงไหนลูก”

เห็นท่าคุยกันอย่างนี้คงจะไม่รู้เรื่อง สงสัยต้องเจอหน้ากัน
หน่อยแล้วละ “เดี๋ยวผมวิ่งขึ้นไปหาเขาเองก็ได้ครับ”

“ให้พี่ไปด้วยมั๊ยจ๊ะ”

“ไม่ต้องเหอครับ” ผมส่ายหัวตั้งท่าจะวิ่ง “ฟี่ปานไปกินข้าว
เถอะ”

ผมหันหลังและพุ่งไปยังบันไดหนีไฟเพื่อขึ้นไปชั้นยี่สิบ ทันทีที่
เปิดประตูเข้าไปในออฟฟิศตาล้องก็พบว่าไอ้หนวดทมิฬยืนกอดอก
ทำหน้าปวดศีรษะอยู่ก่อนแล้ว

ไ้วอกเฮ้ย! เห็นแล้วไ้ชัก (จะชัก)

“ไหน” มันแบมืออย่างกวน ๆ

“เราวางไว้บนโต๊ะให้แล้ว”

“ไม่มี!”

เฮ้ย! จะตรวจทำไมเนีย คุณกันดี ๆ ก็ได้ไม่เห็นต้องจูนเจียวตลอดเวลาเลย

“มีสิ เราวางไว้เอง” ผมเดินไปยังโต๊ะของมัน “อ้าว...”

เชี่ยแล้วไง หายไปไหนวะเนีย

“มีคนหยิบไปแล้วแน่ ๆ เลย” ผมพูดขึ้นมา ไข่ มันต้องเป็นแบบนั้นแน่ อยู่ดี ๆ การ์ดมันจะเดินได้หรือวะ

“ไอ้กระโถนกูไม่ตลกนะ” ไอ้โปเต้เดินแผ่ความอำมหิตมาทางนี้แล้ว

“เราเอามาวางไว้แล้วจริง ๆ” ผมมองเห็นพี่คนที่เล่นเกมก่อนหน้านี้กำลังพิมพ์อะไรสักอย่างที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ตัวเอง เขาน่าจะเป็นพยานได้นะ “ถามพี่เขาสี”

ไอ้โปเต้เดินไปหาคนที่ผมพูดถึง “พี่โป่งเห็นตอนมันเอาการ์ดมาคืนมัย”

พี่คนนั้นเงยหน้าขึ้นมามอง ส่งสายตาอย่างกับว่าไม่เคยเห็นผมมาก่อน

“ไม่นะ”

อ้าว!

อ้าว!!! อะไรวะเนียยยย

“มีงตลกใหญ่แล้วละ” ไอ้ตากล้องหันกลับมา

“สาบานได้เลย เราเอามาวางไว้แล้ว อยู่ใกล้ ๆ รูปนายกับผู้หญิงคนเนี่ย”

อยู่ ๆ ไอ้โปเต้ก็ถลึงตาดูเกี๋ยวกราดมากกว่าเดิม

“นี่มีมายุ่งกับโต๊ะภูษนาครูเลยหรือว่ามีอะไรบ้าง!”

เวอร์...ท่าทีแบบนี้ ไม่ดี ไม่ดีแน่ๆ อันนี้มันโกรธจริงจังแล้วละ
“เฮ้ย! เราไม่ได้ตั้งใจ แค่ออยากเช็คว่าโต๊ะไหนกันแน่” เสียงอ่อย
ด้วยความกลัวลั่นๆ เลยครับ

“กูจะต้องไปออกกอง ไปหาการ์ดมาให้กูเดี๋ยวนี”

“แล้วเราจะไปหาที่ไหน”

“มึงเลิกทำให้กูหงุดหงิดใจสักทีได้มั๊ย!” มั่นกระแทกเท้าเข้ามา
“ไปซื้อสิครับ!!!”

เหยียย อะไรกันวะเนี่ย มึงทำกูหงอยเป็นจิ้งเหลนหนีหมา
แล้วนะ

“ไปได้ อีกห้านาทีเรียกออกกองแล้ว” เสียงจากพี่ผู้ชายอีกคน
ทำให้ห้องนี้คลายความเจ็บจากการตะโกนก่อนหน้านี้ขึ้นมาได้

“ถ้าไปถ่ายไม่ทัน กูเอามึงตายแน่”

อะ...อะไรมันจะขนาดนี้วะ ที่นี้ไม่มีการ์ดสำรองหรือไง ทำไม
ต้องเกิดเรื่องแบบนี้กับผมด้วย

“ยืนอยู่ทำไม ไปซื้อสิ!”

ผมจึงไปที่ตาอันดูดันของคนตรงหน้า นี่มันชักจะก้าวร้าว
เกินไปแล้วก็จริง แต่ถ้าการ์ดนั้นหายไปแปลว่าเป็นความผิดของผม
ลั่นๆ ยังไงก็ยืนดิวรับผิดชอบอยู่แล้ว แต่ไม่เข้าใจเลย มันจะพุดดี ๆ
กับผมไม่ได้เลยหรือไงวะ

“ถอย” ผมกระแทกอีกฝ่ายที่ยืนขวางเดินออกไปจากประตู
โอเค กูจะยอมให้มึงเป็นครั้งสุดท้าย ในคราวหน้า กูจะไม่เป็น
ขีตืนของมึงอีกบักหาไปได้

ผมวิ่งกลับมาในตึกด้วยความเหนื่อยหอบ สาบานได้เลย
ว่าครั้งสุดท้ายที่ได้ออกกำลังกายแบบนี้คือวิชาพละตอนมัธยม

เดือนผมไปปักกล้ำมที่ฟิตเนสด้วยนะ

เหื่อท่วมตัวผมจนต้องยื่นห่างจากคนอื่น ๆ ในลิฟต์ และเมื่อมันทะยานสู่ชั้นยี่สิบ ผมก็ไม่ลังเลที่จะผลักประตูเข้าไปด้านในออฟฟิศนั้น

ไปได้ยืนเท้าเอวหันหลังรอผมอยู่ก่อนแล้ว แวบแรกแววตาเกรี้ยวกราดอย่างกับเสือนั้นยังคงอยู่ แต่เมื่อมันเห็นสภาพของคนทีเพิ่งเข้ามาใหม่อย่างผมกลับไม่ได้พูดอะไรออกมา ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ผมคิดว่ามันก็เตรียมขยับปากจะสวดชุดใหญ่เลยด้วยซ้ำ

“เอาไปสิ” ผมยื่นกล่องการ์ดให้คนตรงหน้า

“มึงอย่ามาตายในนี้นะ” มันพูดขณะที่รับของไป

“ไม่ตายง่าย ๆ หรอก” ผมพูดแข่งกับความถี่ของหน้าอกที่กระเพื่อมขึ้นลงเพราะต้องการอากาศหายใจ “ไม่มีอะไรแล้วใช่ไหม”

“ไม่มี” เสียงที่ตอบมานั้นอ่อนลงกว่าเดิม

“อืม” ผมก้มหน้า ไม่อยากจะมองหน้ามันด้วยซ้ำ เพราะว่า
มะ...

เดี๋ยวนะ...อะไรอยู่ใต้โต๊ะข้างๆ รองเท้าอาดิดาสของมันวะนั้น
ผมก้มลงและคลานไปหาของปริศนานั้น ทำให้คนอื่น ๆ ตกใจ
ไ้ไปแต่หลักทางให้ผมพร้อมกับร้องเฮ้ย! ผมใช้นิ้วชี้เกี่ยววัตถุต้องสงสัย
ออกมาจากซอกโต๊ะ และมันก็คือ

การ์ด

“เหอะ” ผมพ่นลมออกมาโดยอัตโนมัติ รู้สึกสมเพศตัวเองขึ้นมาตึงๆ แล้ว

ผมลุกขึ้นพร้อมกับยื่นมันให้คนข้างๆ ไปเดี๋ยวนั่งมองของ
ในมือผมด้วยสายตาที่เรียบเฉย ไร้แววความรู้สึกผิดใด ๆ

“เอาคืนไปสิ”

“...”

“เอาไปสิ!!!” ผมตะโกนลั่นจนคนตัวใหญ่กว่ากระตุกไหล่เล็กน้อย คงเพราะตกใจแต่ยังคุมสติได้ดี

“เดี๋ยวจะเบิกค่าใช้จ่ายให้...” เสียงนั้นพูดเบาๆ เฮอะ นี่คงอยู่เหนือความคาดหมายของมันสินะ

“ไม่ต้อง” ผมสวนทันควัน แถมไม่ปล่อยให้ฝ่ายพูดจบ “ถือว่ากูเสียค่าไถ่แล้วกัน”

“...”

“มีอะไรจะวักใส่กูอีกมั้ย”

“คือกู...”

“มีมั้ย!!!”

โปเตนี่ เขาพยายามมองมาที่ผม และผมก็กล้าพอที่จะไม่หลบตาด้วย

“ไม่มี” คนตรงหน้าตอบ

“งั้นขอตัว” ผมตั้งใจจะเดินกระแทกไหล่มันอีกครั้ง แต่ครั้งนี้มันหลบได้ทัน ผมได้ยินมันส่งเสียงเหมือนจะเรียก แต่ผมก็ไม่ได้ใส่ใจที่จะหันไปมองด้านหลังอีกเลย

หิวจัง...ยังไม่ได้กินข้าวเลยตั้งแต่เที่ยง

ผมยืนอยู่หน้าร้านก๋วยเตี๋ยวเรือในตึกออฟฟิศฝั่งตรงข้าม ได้ยินว่าที่นี่ก็มีร้านอร่อยๆ เยอะเหมือนกัน แถมแอร์เย็นไม่ต้องไปทนร้อนเหมือนตลาดข้างๆ ด้วย

“อ้าวน้อง” ใครบางคนเดินสวนออกมาจากร้าน เล่นเอาความหิวของผมหายไปเป็นปลิดทิ้งเลยทีเดียว

เชี่ยแล้ว...ในร้านก๋วยเตี๋ยวเรือแบบนี้ยังต้องมาเจอพี่เข็อีก

เหรอเนีย ดวงดีแท้ๆ เลยกู

“สวัสดิ์ครับ...” ก็ยอมรับว่ามีเงินนิดหน่อย

“น้องศรีเอทีฟคนใหม่ใช่ไหม”

เยียม รู้สึกดีจังที่เขาทักผมในฐานะ ‘น้องศรีเอทีฟคนใหม่’
จึกกะลั้งแท้ (จึกจึ)

“ครับพี่”

“มากินข้าวคนเดียวเหรอ”

“ใช่ครับ”

“เสียดายกินเสร็จพอดี พี่ก็มากินคนเดียวเหมือนกัน พอดีมี
งานในตึกต่อ” ว่าแล้วพี่เขาก็มองนาฬิกา “แต่ยังพอมีเวลา จันพีนัง
เป็นเพื่อนนะ”

“จะดีเหรอครับ”

นั่งเลย นั่งเลย อยู่ด้วยกันนี่แหละเป็น

“ยังมีเวลาน่า...น้องขอเมนูหน่อยครับ” พี่เข้เรียกพนักงาน
ทำไม...เขาเท่จังวะ ใ้อวกเอ๊ย! แค่คนส่งถ้วยเดียวมึงก็ชื่นชมเขา
ได้นะ

“น้องผมชอบพี่เข้มากเลยครับ”

อะไ้อัดัน มึงก็อุ้ไปเรื่อย มึงมีน้องที่ไหนละ ไอ้ยยย ก็มันอยาก
หาเรื่องคุยนี่ครับ

“ฝากขอบใจด้วยแล้วกันนะ”

ไม่นานนักถ้วยเตี๋ยวน้ำตกก็ถูกนำมาเสิร์ฟ ผมตักเครื่องปรุง
ตามใจต้องการโดยพยายามไม่มองคนตรงข้ามเลยเพราะมันจะเขิน
เกินไป

“กินเผ็ดนะเรา”

ฮึ้ยยยย สักเกตด้วยเหรอวะ

“ใครๆ ก็บอกครับ ทั้งๆ ที่บ้านเป็นคนเหนื...” เวิร์ด เกือบหลุดปาก ดินะที่ตั่งสติได้ทัน “ทั้งๆ ที่บ้านไม่มีใครกินเผ็ดสักคน”

“พี่ก็ไม่กินเผ็ด สงสัยเป็นเพราะพี่เรียนที่แพร่ตั้งแต่เด็กจนโตติดกินแต่รสเพลนๆ จนชิน”

อ่า...เรื่องนั้นผมรู้อยู่แล้วครับ

“พี่เป็นคนเหนือเหรอครับ” ขอแกล้งทำเป็นไม่รู้นิดหน่อย

“จริงๆ พี่เป็นคนเพชรบูรณ์ พี่แค่ไปเรียนที่นั่นเฉยๆ” พี่เข้สังเกตที่มุมปากผม “กินดี ๆ สิ เลอะหมดแล้วนะ”

“อ่า...” ผมตั้งใจจะมองหาทิชชู แต่ทว่ามีผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งถูกยื่นเข้ามาซะก่อน

“ร้านนี้ร่อย แต่ข้อเสียคือไม่มีทิชชู เอาจีไปเช็ดซะ”

“แต่นี่มันผ้าของพี่นะครับ” มองๆ ดูแล้วราคาน่าจะแพงอีกต่างหาก

“เอาไปเถอะ พี่ก็แอบเช็ดไปแล้วเหมือนกัน รังเกียจหรือเปล่าล่ะ”

ใครจะกล้ารังเกียจ ดีใจซะอีก...ฮึ้ยยย โรคจิตขนาดเลยกู

“พี่ไม่ต้องนั่งดูผมกินก็ได้นะ”

“ไม่เป็นไร ว่างๆ พอดี”

ผมยิ้มตอบคนตรงหน้า โอเค ถ้างั้นผมจะกินช้าๆ แล้วกินเนอะ

แต่...ไม่นานความอึดเอมใจของผมก็หมดเร็วเหลือเกิน

RRRRRRRRR

“ขอรับก่อนนะ” พี่เข้มองมาทางผม

อ้าว! ทำไมต้องขอล่ะ อย่าทำให้ผมเป็นคนสำคัญแบบนี่สิ
เดี่ยวเหลิงกันพอดี

“ครับ ได้เลยครับ...ว่างแล้วครับ” พี่เขยยิ้มให้เมื่อวางสาย
“สงสัยพี่ต้องไปก่อนแล้วละ”

“ไม่เป็นไรครับ ตามสบายเลย” ผมโบกมือพร้อมกับทำท่าจะ
คืนผ้าเช็ดหน้าให้

“เอาไปเถอะ ไว้เช็ดเวลามากินก๋วยเตี๋ยวร้านนี้ไง” คนเป็น
โอดอลของผมยกมือห้ามไว้ “พี่ไปก่อนนะ”

“ครับผม” พอสิ้นคำบอกลา พี่เขยก็เดินออกไปโดยมีสายตาของ
ลูกค้าร้านก๋วยเตี๋ยวจับจ้องไปจนสุดทาง

ในมือผมกำผ้าเช็ดหน้าไวแน่น ของชิ้นแรกที่ได้จากพี่เขย...
โอ้ยยยย จาฮ้องไห้ คีนก็บ้าแล้ว แก่งฟอร์มไปงั้นแหละหนา...

และแล้วการทำงานวันแรกของผมก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี
คนที่นั่นพอถึงเวลาก็แจ้งจากเก้าอี้อัตโนมัติเหมือนกับเซตไว้ พี่ป่านกับ
คนอื่น ๆ ไปหมดแล้ว เหลือแต่ผมที่ตั้งใจจะเคลียร์พวกเอกสาร
นิดหน่อย กว่าจะเสร็จก็เลยเวลาออกงานมาตั้งครึ่งชั่วโมงนะ

ดิง!

ประตูลิฟต์เปิดออก ทว่าผมชะงักเมื่อเห็นใครบางคนกำลัง
ยืนหนีบหมวกกันน็อกพิงอยู่ในมุมด้านในเพียงคนเดียว

ไปเต็มองออกมา และเมื่อรู้ว่าเป็นผม มันก็ดึงกลับมายืน
ตัวตรง และแอบเหล่มองอยู่เป็นระยะ ๆ เมื่อเห็นว่าผมไม่เข้าไปสักที
เฮอะ ใครจะอยากเข้า เห็นแบบนี้ขอเลือกลิฟต์ตัวอื่นดีกว่า
“อย่าทำให้บริษัทเปลืองไฟจะได้มั๊วะ” เสียงนั้นดังออกมา
โอ้ย ทำไมลิฟต์ตัวอื่นมันช้าจัง

“เร็วโต้นแต่ร์ ถูกดลิฟต์รอมึงนานแล้วนะ”

เอ่อ...เมื่อก็เขาเรียกชื่อผมจริง ๆ ไซ้มัย ไม่ใช่กระโดนเนอะ

ที! ก็ได้วะ นี่เห็นว่ามันยอมพูดชื่อจริง ๆ หรอกนะ
ประตูลิฟต์ประกบปิดกันหลังจากผมก้าวขาเข้าไปไม่นาน เรา
เป็นแค่ผู้โดยสารสองคนที่อยู่ในนี้

เจียบ...แบบต่างคนต่างเจียบ ไม่มีใครพูดอะไร ผมสัมผัสได้ถึง
เสียงลมหายใจถี่ของไอ้ตากล้องมาดเซอร์

“ไม่กดดันหรือไง” เสียงนั้นทำให้ผมมองไปยังแผงควบคุม
เออวะ ผมต้องลงชั้น L นี่นา ไอ้มันคงลงไปชั้นใต้ดิน ที่นั่นคงเป็น
ลานจอดรถละมัง

แต่ไม่ทันจะเอื้อมมือไปกดปุ่ม ร่างใหญ่ก็เข้ามาเบียดหลังผม
พร้อมทั้งเอื้อมมือไปกดให้ ทันทีที่ตัว L เรืองแสง ไปแต่ก็ไม่ได้กลับ
ไปยืนฟังมุขลิฟต์เหมือนตอนแรก ตอนนี้นมันยืนอยู่ห่างจากผมไม่ถึง
หนึ่งไม้วรรทัด

“กลับบ้านเหรออ” เสียงนั้นทำลายความเจียบอีกรอบ

“อือ”

“บ้านอยู่ไหน”

“คอนโดฯ...แยกหน้านีเอง”

เฮอะ ค่อนข้างตลก...พูดกันโดยไม่มองหน้าด้วยซ้ำ

“ติดรถูไปปะ” ไปเต๋ยื่นหมวกกันน็อกมาไว้ตรงหน้าพร้อมกับ
เขย่ามันให้ผมดู

“แม่ไมให้นั่งมอเตอร์ไซด์”

ผมแอบได้ยินเสียงกลั่นขำ หึม? มีอะไรตลกวะ...

“หึ ๆ...เออก็ได้! ภูให้มึงเย็นชาได้แค่วันนี้วันเดียววะ ยังไง
พรุ่งนี้ภูจะด่ามึงเหมือนเดิม”

“เหรออ ภูจะได้อะไรจากการที่มึงทำอย่างนั้นนะ”

“ได้รับเกียรติใจครับ”

อะ!? ไอ้เซอร์นี่พูดครับ แผ่นดินไหวแหง ๆ

“ไต้ฝุ่นแต่ร์...”

“เรียกแคไต้ฝุ่นก็ได้”

“หิ! ไม่อะ เพราะพรุ้งนี้ถูกก็เรียกมึงกระโดนอยู่ดี” ไอ้ตากล้อง
ว่า “กูแค่จะทดสอบว่าถ้าเรียกชื่อเต็ม ๆ มึงจะมีปฏิกิริยายังไง...ชอบ
คนเรียกชื่อเต็ม ๆ ว่างั้น?”

“บ้าบอคอแตก”

“แล้วจะบอกว่าคราวหน้าคราวหลัง อย่าฝากใครทำอะไรอีก
ไม่มีใครไวใจได้ทั้งนั้นเข้าใจหรือเปล่า”

“อืม...ก็ว่าอย่างนั้นแหละ”

“เพราะฉะนั้นทางที่ดี ต่อจากนี้ถ้ามีอะไรมึงต้องมาคุยงานกับ
กูเอง ต่อหน้ากูเท่านั้น”

“...”

“คือกูเป็นคนปากหมากูรู้ มันเป็นข้อเสียของกูเอง” มันว่า “แต่
ไม่ได้หมายความว่ากูจะไม่มีเหตุผล”

“...”

“เอาจริง ๆ ไอ้ครีเอทีฟคนเก่าก็โดน แต่มันเป็นผู้หญิงหัว
ไม่ตีมน่าเกลี้ยงแบบมึง”

เดี๋ยวนะ กูควรตีใจไซ้มัยเนี่ย “อืม”

ติง!

ประตูลิฟต์เปิดออกที่ชั้น L ผมตั้งจะทำก้าวขาออกไปข้างนอก
“เดี๋ยว”

คนข้างหลังใช้นิ้วเกี่ยวคอเสื้อผมไว้ทำให้ตัวเต็งกลับเข้าไป
ด้านในอีกครั้ง ผมมองหน้าไปได้อย่างสงสัย นี่มันจะเอาให้ผมตาย
หรือยัง ถ้าล้มหายหลังหัวแตกขึ้นมามันจะมีปัญญารับผิดชอบ

หรือเปล่าละ!

แต่ไม่ทันจะได้พูดอะไร...

“วันนี้ขอโทษละกัน”

ผมเห็นแววตาแสนเก๋จิ้นจากคนเซอร์ๆ ตรงหน้าเมื่อพูด
คำนั้นจบ

“...”

“กูแม่งไม่รอบคอบเอง”

“อ่า...” ผมกลอกตาล่อกล่อกไปมาเพราะไม่รู้ว่าจะตอบอะไร
อยู่ดี ๆ ก็มาขอโทษ ทำตัวไม่ถูกเลยทีเดียวนั่น

“อยากจะบอกแค่นี้แหละ...” ใจคนตัวสูงลุ่มหมวกกันน็อกเล่น
“กลับบ้านดี ๆ”

ผมพยักหน้าให้อย่างงง ๆ จากนั้นก็เดินออกไปข้างนอก ก่อน
ประตูลิฟต์จะปิด ยังพอมีเวลาให้ผมได้มองไปทางตากล้องคนนั้น
อีกครั้ง “ยกโทษให้ก็ได้”

คนด้านในยิ้มมุมปากประมาณว่ารู้ทันอยู่แล้ว แต่จริง ๆ ก็ไม่ใช่
ยิ้มหรอกครับ แค่ว่าระตุกมุมปากขึ้นข้างหนึ่งเหมือนคนเหยียด ๆ
“ขอบคุณ”

“เพราะเห็นแก่สัตว์โลกหรอกนะ” ผมเอียงคอตั้งใจกวาดต้อน
ซึ่งดูเหมือนว่าจะได้ผล เพราะไอ้เต๋ากำลังจะอำปากตั้งทำสวนกลับ
แต่ไม่ทันที่คนด้านในจะได้ตะโกนอะไรกลับมา ประตูลิฟต์ก็ปิด
ซะก่อนแล้ว

แต่ผมก็หมายความว่าพูดจริง ๆ นะ มาคิด ๆ ดูแล้ว ก็ไม่รู้
จะโกรธทำไมเนี่ย เข้าใจแหละว่ามันเป็นเรื่องไม่คาดคิด

อีกอย่าง...ไม่ใช่มีคนเดียวที่มีเหตุผล กูก็มีไว้ยียอยยียอย
บ้างห่า!